

ומעתית מדרך השלג. והגיה הבורא נפח באפי נשמת-תמים חכמת-לב וטובת-לב קהכירו וליראה מילפניו ולמושל בגוף וכל תודותתו, פאשר המשילה על שאר בעלי-חמים שאינם מדברים, פאשר יקרה בעיניו נכדיה, ואחרי אשר בעבור זאת נבראתני וניה ביה פך מזה, ומה ל' חיים, בענין שנאמר משלו כא טו) אדם תועה מדרך השלג בקהל רפואיים ינות. ועוד, כי כמשפט הבהמה לא עשית, אבל שפחת ממנה, כי ידע שור קוגנו וחמור אבוס בעליך, ואני לא ידעת ולא התבוננתי, ושחתתי נפשי לחפשי מאドוניך. טעםתי צופי, ונשיתי סופי, וגוזמתי וחמסתי, ועל כל בוסטתי, ולא זכרתי, يوم הפנות אשר לא ישאיר לפני נשמתי בלהי אם גוית, ואדםתי. ומענין זה אשר בארכנו, הוא אשר דבר רמיה עליו השלום (ירמיה ח ו) אין איש נחם על רעהו לאמר מה עשית. **רא** העקר השני, עזיבת החתא. כי יעוז דרכיו הרים ויגמור בכל לובו כי לא יוסף לשוב בדרכך זהה עוד. ואם און פעל, לא יוסף, בענין שנאמר (יחזקאל לג יא) שיבו מדריכיכם הרים, ונאמר (ישעיה נה ז) יעוז רשות דרכו. וידע, כי מי אשר חטא על דרכך מורה, כי התאננה מתאנה וייחזק עליו יצרו ויתקפהו, ולא נחצצו רעיזני וחושיו בפגעו בו, ולא מהרו לגעור בים התאננה ויחרב, על כן יגורחו היוצר בחרקיו, ונפל במקורי, כי שעתו ועתו, בהיות רות היאר-רע מבעתו, ולא מאשר חפציו ורצונו למצא עונו ולעשנות פמו אחרי זאת, ראשית תשובה האיש הזה, שחרטה, ולשים יגון לבבו על חטאתו ולהיות נפש בענה ומרה כלענה, אחיד-בן יוסף בכל יום יראת-השם בנפשו, ויתן חפת אלהים בלבבו בכל עת, עד אשר יהיה נכוון לבו בטוח בהם, כי אם יוסף יעבר-בו היוצר ויפגשהו כפעם בפעם ורביה עליו פאותו כמשפט הראשון, לא יהיה נפה

לְבָוֹעַדְיוֹ וַיַּעֲזֹב דָּרְפֹּו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאָמֵר (משלי כח יג) וּמְזֻה וּזְבַּעַז
יִרְחָם, הַזָּכִיר תְּחִזָּה וּמְזֻה, עַל הַחֲרֵטָה וּמְזֻה, וְאַחֲרֵ-כֶּךָ
וּזְבַּעַז. אֲךָ הַאִישׁ הַמְתִיאֵב עַל ذָּרָךְ לֹא טוֹבָה תְּמִיד, וְגַבֵּר עַל
חַטָּאֵיו דָּרָךְ בְּכֶל יּוֹם וּשׂוֹנָה בְּאָנוֹתָתוֹ, וַיֵּשֶׁב בְּמַרְוַצְתּוֹ גַּם
פָּצָמִים רַבּוֹת, וְכֵל עַת אָוֹבָה הַרְעָע, וּמַכְשֹׁל עָזָנוֹ יְשִׁים נְכָחָ
פָּנָיו, רְצֹונִי לֹוֹמֶר, הַפְּאֹוָה וּמְזִיאָר וּמְחַפְּצָו וּמְגַמְּתָו, אֲשֶׁר לֹא
יִבְּאָר מִפְּנָיו כֵּל אֲשֶׁר יָזֵם לְעַשּׂוֹת, רַאשִׁית תְּשׁוּבַת הַאִישׁ הָזָה,
לְעַזְבוֹן דָּרְפֹּו וּמְחַשְּׁבָתוֹ הַרְעָה, וּלְהַסְכִּים לְקִים וּלְקַבֵּל עַדְיוֹ
לְכֵל יוֹסִיף לְחַטָּא, אַחֲרֵ-כֵן יִתְחַרְטֵת עַל עַלְיוֹתָיו הַגְּשַׁחַתָּות
וַיֵּשֶׁב אֶל פָּשָׁם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאָמֵר (ישעה ז) יַעֲזֹב רְשָׁע דָּרְפֹּו
וְאִישׁ אָנוֹ מְחַשְּׁבָתוֹ וַיֵּשֶׁב אֶל-יְיָ וִירְחָמָהוּ. וּמְמַשֵּׁל בָּזָה, לְמַיִּ
שָׁאוֹמֵז הַשְּׁרֵץ וּבָא לְטַבּוֹל וְלַהֲטָהָר, כִּי יִגְיַח הַשְּׁרֵץ תְּחִזָּה
וְאַחֲרֵ-כֵן יִטְבּוֹל וִיטָּהָר. וְכֵל זָמָן שַׁהְשָׁרֵץ בְּיַדָּו, עַזְבֵּת
בָּוֹ, וְאַיִן הַטְּבִילָה מְזֻעִיהָ. וְהַגָּה עֹזִיבָת מְחַשְּׁבַת הַחֲטָא הִיא
הַשְּׁלַכָּת הַשְּׁרֵץ. וְהַחֲרֵטָה מְאַשֵּׁר חַטָּא וּמְזֻה וְהַתְּפֵקָה, בָּמָקוּם
הַטְּבִילָה. וְהַקִּיה כִּי יִבּוֹאוּ יִסּוּרִים וּמְכָאוֹבִים עַל הַרְשָׁע אֲשֶׁר תְּמִיד
כֵּל זָמָנוֹ לְהַתְּפֵקָה בְּאַשְׁמָיו, יִנְסֶר בְּתְּחִזָּה, וַיֵּשֶׁב מְחַשְּׁבָתוֹ הַרְעָה
אֲשֶׁר חַשֵּׁב וַיִּכְרִית מַעֲבָדָיו מִידָיו. וּמְמַשֵּׁל בָּזָה, לְעַגֵּל אֲשֶׁר
יַכּוּהוּ בָּמְלֵד הַבָּקָר לְבִינוֹתָיו. כֵּן הַמְתִיאֵב עַל ذָּרָךְ לֹא
טוֹבָה, יַקְח הַמְוֹסֵר תְּחִזָּה לְעַזְבוֹן דָּרְכֵי-מְנוּת לְלַכְתָּה ذָּרָךְ יְשָׁרָה,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאָמֵר (ירמיה לא יז) שְׁמוֹעַ שְׁמַעַתִּי אָפָרִים מַתְנוֹדֵד יִפְרַתְנִי
רְאַנְסֶר כְּעַגֵּל לֹא לְמֵד. וְעוֹד גָּאָמֵר אַחֲרִיו (שם שם יח) כִּי-אַחֲרִ
שְׁוּבִי נְחַמְתִּי. רְזָאָה לֹוֹמֶר, כִּי אַחֲרִי אֲשֶׁר יִפְרַתְנִי וְרְאַנְסֶר
וּשְׁבָתִי מִדְרַכֵּי הַרְעָה, נְחַמְתִּי אַחֲרֵ-כֵן וְאַתְּחַרְטֵת עַל מַה
שָׁעַבְרַ מִדְבָּרִי עָזָנוֹתִי.

וְהַגָּה גַּתְבָּאָר ?הַ מִזָּה כֵּל הַעֲגִינִּן אֲשֶׁר בָּאָרְנוֹג

רַב הַעֲקָר הַשְּׁלִישִׁי, הַיְגָוֹן. יִשְׁתּוֹגֵן בְּלִיּוֹתִי וַיְחַשּׁוֹב, בָּמָה

מדע • הלכות תשובה פ"ב

כט כשנה

וְשָׁבֵת

לחם משנה

ב ומה כי כתוב וכיו' ימיד עליו
יוציא מעתמו וכו'. ומ' מה כתוב
מכיר מולן נמלר שד מלבינו וכו'. וית' נמלר
דכני קמלר יקח לנעד להצע"ת נעליו צלע ישב
לחיזום מוד סנאמל וגונת נמלר עוד וכו' למלר
שההם הפסוק קו' קחו ממכס דנרים ופוננו
אל כ' ומזה הלהמינו לנו נמלר חילינו למנתק
ידיט שכיל עבדה כוכביס כי לפטיכ דקרת
שלוקם לפס ינברך לנעד עליון צלע ישב עוד
לתוכו ביאו :

ב' כל למקודם צדנליים וכו'. רית פרק 'ז'
להנויות (ך"ג מ"ז). מהר רב מיל נר
האנט מדים טיכ נו עזירך ומתקודם ומיון חוויל
נו למה כוֹה דומה להדס תהופם סרך ביזו
טהלע"פ סביגל כל מימות שבגולן נא עלה
לו טבילה זרכו מיד כין בטבל נמ' סלה
עליה לו טבילה שנגמר ומודך ועוות יורה.
ומפלט רכינו כל' סהילו מזר נא טלית גומל
בלבו למוג: וצידיך לפרט הקחטן וכו'. צורייה
כפ' נחלה דיום (ו"ז) וגדריך לפרט
קהטן שנגמר מיל הנצל העט כזה חטפה
గוזלה ויונטו נכס הלאי זיכר דכרי רבי יבודה
נו בכט ר"ע לממר המרכזי נסוי פצע ככוי
המחלה אבל מה זה שIALIZED מטה ויעטנו נכס הלאי
זרכז

בבכי

לחם משנה

מהגנץ עליו וollow נו להה פלונית וollow מוקס וollow מלך כהה קוט עתה מה טענית
כבר ע"כ. ורכינו לה כתוב פטש להזונה ומניה ונלה לה לה קיה גרגשו הלה כגן
בגהת לידו דבר תענינה וליכו מהוי רב יכודה בלהות להה כהה פלק וכו' וכן יולס
כרי"ג באל' מכות. ובלהות פלק היינו כהה גולו כלומר זמן הנחרות:

ב ומה היה הנטוגה ביעוז החומת וכו' ויעיד עליו יודע הعلومות וכו'. וה"ת
היר בקכ"ב יעיד עליו בר וכו' לה נטה לה החריכ בידו וכרי' למכוון כן
קדושיםו לה יהמין. וית לומר דפיירזו בר בנט עיטה בנט עיטה בנט בנט עליון
לעד להט"ת בלה יזוב לה החטף נעולס וכוה על דרך ומייד לה מות כסמים ולה
הארץ שמקבל עליו לנדים כסמים ומלרין והרוחה בנט כהה בר כיוון שכאוגה חמר כל
באה עון וכת מוג בכרי' כיוון בלהו הומלים לו בלה גומל עוד מגינו נמעצת ידיינו
כרי' לנו מקבליים הומו לעד על כהה:

ב. בנט דבדיה ורוי רחדר העניות (הה ט"ג) ונטה בטלות כרי"ג בטה

ומגלה פnis
וכס חצוגה
מצמע דכל
עוד קאכ ען
בנט ודוחק
ה. ונלה
אצלת היינו
במו שכתנו
נרת בנט
על רהכ"ע
ק בענות